

LUD

Jedyne pismo polskie w Brazyli wychodzące
dwa razy na tydzień.

Wydawca i Redaktor: Książ Jan Pałka

PRENUMERATA: W Brazyli 10\$000 z góry, 11\$000 z dołu, półroczna 6\$000; za przesyłkę osobną, nie we wspólnych paczkach, dopłaca się 3\$000; w Argentynie 6 pezów; w Europie 3 dolary; w Ameryce Północnej 250 dolary; w Urugwaju 3 pezy urugwajskie.

Adres Redakcji „Ludu”: Kurytyba — Aven. Dr. Jayme Reis 115
Adres dla listów: Kurytyba — Caixa Postal 155 — Paraná, Brasil

OGŁOSZENIA drobne do 3 cm. wysokości przez jeden łam: do 3 razy należy przysłać 5\$000. — Ogłoszenia płaci się zawsze z góry, inaczej nie umieszczają się. Ogłoszenia można płacić znaczkami pocztowymi.

„O POVO“ -- Jurnal polono hisemanal

Cena numeru 200 rejsów

W KURYTYBIE do nabycia w sklepach pp. Domańkięgo, Krzyżanowskięgo, Kubisa, Majewskięgo, w księgarni Dr Rydygięra

Bank Międyznarodowy będzie światowym dyktatorem

Uczestnicy konferencji haskiej powołałi do życia bank międyznarodowy. Instytucja ta może odegrać nadzwyczaj ważną rolę nietylko w życiu Europy, ale nawet całego świata. Według uchwał konferencji haskiej kapitał zakładowy Banku Międyznarodowego wynosić będzie 100 milionów dolarów; całkowita kontrola nad działalnością banku spoczywać będzie w rękach „dyrektorjum” w którego skład będą wchodziłi przedstawiciele Niemiec, Francji, Anglii, Belgii, Włoch, Japonii i Stanów Zjednoczonych. Skład władz banku jest więc ściśle ustalony, monopol wielkich mocarstw jest zapewniony. Żaden z obywateli któregoś z mniejszych państw nie będzie mógł uzyskać stanowiska członka dyrektorjum, do którego należy cała władza. Mamy tu zatem wyraźnie do czynienia z dyktaturą mocarstw europejskich i pozaeuropejskich nad resztą świata. Rolą tego Banku będzie zasrodkowanie i regulowanie wszelkich wpłat i wypłat zarówno w zakresie odszkodowań, jak i długów międzysojusznicznych. Czynności więc jego będą polegać na tym, że z jednej strony pobierać będzie wpłaty roczne od Niemiec, z drugiej zaś — będzie

on wypłać wierzycielom państwa niemieckiego, lub też mającym przekaz. Dalej, jednym z zadań nowego instytutu finansowego będzie przeczytać się do ożywienia handlu światowego i to drogą finansowania przedsiębiorstw, przedwyszyszkim w krajach gospodarczo nie rozwiniętych, takich zwłaszcza przedsięwzięć, które prawdopodobnie zwyczajnymi środkami finansowymi nie dalyby się zrealizować. Nadto Bank Międyznarodowy, dokonując wielkich przewlewów gotówki od narodu do narodu, a nawet z jednej części świata do drugiej, rozporządzając miliardami szukać będzie korzystnych operacji dla kapitałów. Będzie więc dyskontował weksle, wydawać będzie pożyczki i otwierał kredyty. Oczywiście, korzystając z tego będą nie osoby czy firmy prywatne, lecz wielkie zbiorowości, bodaj nawet kraje całe. Stąd właśnie olbrzymi zakres wpływów i znaczenia Banku. Jeden z znakomitych znawców spraw bankowych, francuz Caillaux, mówiąc o tym Banku, oświadczył: „Będzie on w stanie przywracać do pełni życia kraje, które ledwie węgetują; odmawiając krajom kredytów, będzie podpisywał wyrok śmierci na nie”.

wania i odnoszenia się do ludzi, do poważnych spraw i zjawisk na emigracji tembardziej, że teraz z racji nowego jego stanowiska społecznego, prawdopodobnie więcej jeszcze będzie się owym sprawom udzielał.

Przedewszystkiem należy zaznaczyć, iż p. Pawłowicz ujawnił brzydki sposób pisania, pisząc o tem co widział, co poznał, jak też i o tem, czego nigdy nie oglądał, z czem się przedtem nie zapoznał. Stąd też i logiczny, nieubłagany skutek: pisać o ludziach i stosunkach kurytybskich, których i które jako tako poznał, udało mu się uchwycić 2 lub 3 typy i mniej więcej trafnie je odtworzyć w swej książce. Ale temu co widział, pościwił za ledwie nikłą część, a całą olbrzymią większość, a której nie widział, oparł na bujnej wyobraźni własnej, na wzorach wyobraźni obcej, na bałamutnych czy powierzchownych spostrzeżeniach i sprawozdaniach innych. Pan Pawłowicz, nie mając odwagi, czy też, z takich czy innych przyczyn, nie mogąc się zdobyć na rzetelne poznanie kraju i ludzi, o którym i o których miał później wydać publiczne drukowane świadectwo, nie mógł się zdobyć na tak pożądaną zwykłą ludzką skromność i szczerłość, przeciwnie, chciał zatrudzić prawie że wyłącznie w Kurytybie tylko swe siedzenie i wypłynąć tam, w Warszawie, jako wielki, niestrudzozy odważny „przetłaczacz” najdalejszych, najstraszniejszych puszczy Parany i dlatego całą olbrzymią większość swego dzieła poświęcił polskim kolonjom z nad Iwahy, które, dla tem większego wrażenia, ochrzeił mianem „puszczy”. A ponieważ nigdy on tam nie był, ponieważ nie miał on o owej „puszczy”, jak się to mówi „zielonego pojęcia”, ale pragnąc aby jego chorągiewka popisała się znajomością gwarę śląsko-mazurskiej stało się zadaniem, bez ceremonji załudnia ją ślązakami i mazurami z Arakaryjskiego! I aby owym tam jego ślązakiom i mazurkom nie było za dużo nudno, to posłał im jakiegoś niezwykłego „inżyniera”, tytułowanego jasnie wielmożnym panem dziecinem hrabią, tyżającego i wycimającego drogi w owej puszczy, a w chwilach wolnych uwodzącego jedynaczkę Wojciecha Mierzwy, a wychowanek D-ra Bielskiego z Kurytyby i mającą ukończone gimnazjum brazylijskie, Ankę. Ale jeszcze i tak byłoby tam smutno i niegwarno. Więc autor obsadza tam w dalszym ciągu całą olejadę niby — to znanych mu figurantów: „przyścigłego” mernika plotkarza, miernika „praktyka”, „lubiącego popisywać się swą elokwencją” aptekarza, zalewające

go się tutejszem kwaśnem winem i tużającego się mięsem z „kapiwara”, gorliwego brazylijo-fila, bo posuwającego się aż do denuncjacji polskiej szkoły z powodu braku w niej mały Brazylii i wykładów portugalskich, podległego jednak „olbrzymiemu kanonikowi Domejoe” z Kurytyby, ks. proboszcza Pilszaka (czyżby tego, co jeszcze w roku 1900 wyje-

chał do Ameryki Północnej?)! Jego wikarego wykłuwacza z pod paznokci kolonistów i kaboklom „bicho do pé” i wypychacza zwierzęcych skórek, a niecierpiącego swego proboszcza, Ks. Tyszkowskiego, przyrodnika Krzywca i 2 przybrane siostry Anki, a córki jej dobroczyńcy i wychowawcy, D-ra Bielskiego, z Kurytyby. C. d. n. St. Benradt.

Wiadomości z Polski

Wybory do rad gminnych w Poznańskim

Z początkiem ubiegłego miesiąca odbyły się w Wielkopolsce i na Pomorzu wybory do rad gminnych. Wypadły one nadspełnianie dobrze dla narodowych demokratów. Na 992 mandatów w województwie poznańskim obóz narodowy zdobył 512 mandatów, a więc absolutną większość. Wielką kląskę ponieśli Niemcy, socjaliści i komuniści. Wszystkie pisma, narodowe piszą, że Wielkopolska jest największą polską, Krakowski „Głos Narodowy” pisze: „Nigdzie na świecie, ani w Warszawie, ani w Krakowie nie znajduje się Polska tak u siebie w domu, tak w 90 lub 100 proc. w własnym domu jak w odebranych Niemcom dzielnicach! Nie dzielimy się tam cywilizacją polską katolicką, śląską a nie polsko-żydowską, półwshodnią i półazjatycką”.

Minister Zalesski o projekcie zjednoczenia Europy

Jedna z gazet niemieckich podaje wywiad z ministrem Spraw Zagranicznych Polski na temat utworzenia zjednoczenia państw Europy, wysuniętych przez Brianda, francuskiego ministra. Plan tworzenia, oświadczył minister Zalesski, zjednoczonych państw Europy nie wydaje mi się w chwili obecnej do przeprowadzenia. Mimo to jestem zdania, że czynić musimy wszelkie wysiłki w kierunku poparcia tak wielkodusznej inicjatywy, która przyczyni się do ulżenia Europie, wzmacniając tem samem fundamenty pokoju europejskiego. Rzecz oczywista, że trzeba będzie pokonać wiele trudności zanim projekt Brianda uzyska się życiową. Życie gospodarcze narodów Europy nie jest bowiem zadawalniająca. Musimy dążyć do obrony interesów ekonomicznych wszystkich narodów, celem likwidacji taré i osiągnięcia porozumienia. Musimy szukać środków i dróg, któreby uolnowiły konsumentów wielu krajów od uciążliwych podatków. Musimy zmniejszyć liczbę bezrobotnych oraz musimy złagodzić w końcu nierówności gospodarcze pomiędzy krajami.

wynikające z nadzwyczajnej różnorodności systemów ekonomicznych w Europie. Dwa warunki należy wypełnić zanim wogóle będziemy mogli liczyć na sukces: 1) każde państwo musi zachować swoje własne prawa suwerenne i zasadę tę należy złączyć z ideałami współpracy międzynarodowej. 2) w łonie federacji żadne państwo nie powinno posiadać specjalnych przywilejów. Państwa muszą stać na równi niezależnie od ich charakteru, jako krajów rolniczych albo przemysłowych. Byłoby nie do przyjęcia podporządkowanie jednego typu państw drugiemu. Królewski pogrzeb mistrza polskiego Jacka Malczewskiego. Naród polski stracił ze śmiercią Jacka Malczewskiego, jednego z największych geniuszów malarstwa polskiego. Pogrzeb, który odbył się dnia 12-go października w Krakowie zamienił się w wielką manifestację na cześć wielkiego mistrza. Pogrzeb prowadził książę metropolita Sapieha. Na rydwanie złożono trumnę okrytą sztandarem Rzeczypospolitej Polskiej. Na czelu kroczyły szkoły średnie, a następnie w długich szeregach poezyi sztandarowe oraz wszystkie zakony krakowskie w liczbie ponad 500 księży. Koło rydwanu straż pożarna nosła zapalone pochodnie, które ciemnym dymem spowijały trumnę zmarłego mistrza. Za rydwanem szła najbliższa rodzina zmarłego, oraz przedstawiciele rządu, miasta i licznych organizacji, a wreszcie szary lud w liczbie przeszło 40.000 osób. Gdy kondukt przechodził koło stóp Wawelu, odezwał się szpizowy głos Zygmunta, a wślad za nim zabrzmiały dzwony wszystkich kościołów krakowskich. Trumnę złożono w podziemiach kościoła na Skale, tam gdzie już leżą Siemiradzki, Wyspiański i wielu innych zasłużonych mężów narodu polskiego. Śmiertelna bójka w bóżnicy. Bóżnica żydowska w miasteczku Jarczowie powiatu Lwowskiego, była niedawno

„Pionierzy”

Brazylija i Parana znów stały się modne w Polsce. Co gorsza, dostarczyły bodźca różnym powołanym i niepowołanym ich „znawcom” do napisania o nich nawet obszerniejszych dzieł, z których odpowiedzialne społeczne czynniki starokrajskie czerpać mają swe natężnienia ku i tak chaotycznej polityce emigracyjnej. Niedawno ujrzała w Warszawie światło dzienne książka p. Ostrowskiego, — nie wiem czy tak naprawdę zła, jak to bardzo źle skrytykował ją słynny publicysta, podróżnik i znawca Brazylii, p. Lepecki. A gdy jeszcze nie przebrzmiała echa o niej, gruchnęła szereka wieść o ukazaniu się nowego dzieła, również w Warszawie, a osnutego na tutejszych stosunkach i warunkach. Dziełem tem są „Pionierzy”, pióra p. Pawłowicza Bohdana. Pan Pawłowicz bawił choć dosyć krótko, ale nie tak bardzo dawno w Kurytybie, sądzi więc iż przynajmniej Czytelnicy kurytybscy łatwo przy-

pomną sobie ową ciekawą postać w mundurze polskiego oficera. Dzisiaj p. Pawłowicz zmusza nas znów do zwrócenia na się naszej, tym razem bacniejszej, uwagi. Bo oto ukazuje się nam ponownie, choć już tylko z odległości i pośrednio, ale za to w daleko poważniejszej, odpowiedzialniejszej, niż przedtem roli, bo, ni mniej ni więcej, w roli publicysty i filara emigracyjnego. A to nas zmusza do dokładniejszego z nim zapoznania się, a najlepiej poznamy go poprzez jego dzieło, tam bowiem on „objawił się” w całej swej pełni. Niestety, dla powodów zupełnie zrozumiałych, jest niemożliwością niepodobieństwem roztrząsać na łamach pisma całe owo jego dzieło, rozwleczone aż na 485 stronicach, zwłaszcza, że prawie wszystko w niem wymaga sprostowań, lub zaprzeczeń. To też widzę się zmuszonym do przytoczenia tylko „piątego przez dziesiąte”. Po cieszam się jednak przekonaniem, że i to wystarczy, aby poznać jego sposoby trakto-

